

מסורת הש"ס

(א) כתובות סט, (ב) כתובות קא: קב, (ג) [ציה י:], (ד) [לעיל מח:], (ה) [בדפו"ר אמר], (ו) [ב"ב מ.], (ז) [טעות הדפוס],

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ונמלה וכו'
בשעת בגרות. זה לל"ע מאד:

הגהות הב"ח

(ח) גמ' שניה ויתרה א"ל
כז"ל ואות ו נמחק:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

בעולם בשעת כתיבה. (ווע' י)
 שיה זה ורדי מסולקת הימנה
 אקנייאת הוא שעבר נפשיה.
 דצריי לא תפסיד חובה שהוא
 דכתובה אינה גדולה כחששה
 ממשעבדי אפ' שביערה. רמ"א
 רש"א. (פ' טוסף: כ"ז א"ה כ"ה)
 דארמין' שמוס כתובה. רמ"א
 של ראשון, ואע"פ שלא היה
 בשעת שוב אינה כלום. רמ"א
 הוא, ואע"פ שבעשת המקח
 זה שוה ק"כ וכל יודיעין
 ק"ל עולה כרנבן, ור"י

הניזקין פרק חמישי גיטין

מלווה על פה שהיא קצובה
שזה משפט הצנות * צשעת
הכנסת פרנסת מדונייתן לצד
ספיקה שניה לגבות. פרנסתה

ת: עד שם הכן. ונפלה
 ששה לפני שמהין: שניה
 איזדה עישור נכסים שלה
 ייין תיגיב עישור נכסים
 השאר יתקנו בשור דעמעמא
 העישור נכס כרי שמהא
 נכסת ינשוזין והא איכא טפי:
 ר' הנינא. וכי מפני שקדמה
 ה זו: גדולה מזו אמרו.
 מכר האח את הנכסים:
 מיד הלקוחות העישור
 ואע"פ שאין מויליין
 ממשעבדי: ואם אפרם
 ורס. מפני שלא הספיקו
 לעבוד של אחרים שהיא
 ולא אמרו שתפסיד ועכשיו
 נזכר תפסיד. אלא שמעין לר'
 וביים טרפי ממשעבדי אף
 אין כחדין כגון זו: מיקן
 אע"פ דאם ידעין שזהב
 עשור נכסים: מהו נטושים
 'הנושא את האשה ופסקה
 אהת בתה חמש שנים וגירשה
 שנים ונשאת לאחר ופסקה
 כן חייב לוונה חמש שנים
 וא' נותן לה דמי מזונות
 תיהן נזונות מנכסין בני
 קתני מתניין אין מויליין
 אשה והננות מנכסין
 ה: והיא אהת בת אשה:
 ויהי ממשעבדים כו'.
 ין דקייא חמש שנים אע"ג
 א גביא ממשעבדי כו' הנינא
 ועולא: בשקנו מידו. וסתם
 יצה עומד: אי הכי בנות
 לא היתה ליזנו מממשעבדי
 שקנו מידו קא מייירי: מאי
 דעמיה דתנא וכי פסקא
 דסתם מאן דפסיק הכי קנו
 אשמו ולא קנו לבתו: דלא
 דעריין לא נולדה: מי לא
 כלומר ומי לא משמע
 יני דהו דבנותי בשעת
 דהו גירשה לאחר
 יני דמי. כגון גירשה לאחר
 מננה בנות: ואפדרה.

ומו תגאים הללו דהא מתני' סתמא תנן: **וכי מגרע גרע.**
כיון דבתנאי צ"ד קאלנה. והוא נמי קנו מידו נותן לב
 יוקה: **אימא זררי.** של מעות התפיסה במומו להיות זידה
 אימא. אמרו אין מוציאין לחילת פירות מנכסין
 ב: **בזמן שקדם מקחו.** של לוקח שני זה שהראשון שלקח
 וזה בא לחזור עליו: **לשבוש של לוקח ראשון.** שכשלקח זה
 המוכר עדיין לא השמיט הלוקח הראשון את הקרקע הגולה:
 שבוש של ראשון כו'. דהעצמיה והכל יודעים שבזמניהם
 יא כל אחריות הקרקע עם שבוש ופירוטמה על נכסי
 למא משום דלא קדים הוא. ולאו משום קלוזין וכתובין:
 וכן העולם לפי שאין כסובין. ואם זאת לטרופ לקוחות אף
 פה אין כך אדם לוקח שדה מחבירו לפי שירא שמה יש
 ה: והלא אין קלוזין. ובמה יש ללקוחות להזהר ובלאו מיקון
 מי אין הדין לטרופ: והלא אומר לא מלאמי אלא אחד
 ומפרש טעמא דלא מנתתי ממדדי והוא ליה טענתו של
 צרי אחרי שאחד מהם ציד אהרי הודיע לו מנתת:
 אומר מלאמי והוחזירי כך אחד מהם היה זה נשבע. שכן
 נאסם שהרי גם זה אומר כן והוא ליה האיך מודה במקצת טע

על בב"ב (פג.) הבי"ע בשבטח לו דריד אין יל על שדה וו, והנני דריד אין יל על
ם, ומשני הבי"ע בשקנו מידו, כלומר דאליס טפ, ואמרין במציע (ג.) בשטרא
דקר תקנון לא גביא ממשכבדא, טע"א. ט. שגם היא בעלת חוב, ומשום חששא
ל"ט. משום פסולת דלקוחות חשו פני לרצונו, מוס' הלל"א. ור' דחששת חששא
בא, דאין אדם רוצה שתתורו בו על הפתחונו ומוס' הלל"א. צרי חתפסא לא גביא
האפשר דרידו הוא שחקלוי במנותן ולענין בני חור. וצרי חתפסא משום בני חור
ב. חתפסא איהו דאפסיס דאחמסר צרי טע"א. ור' ויזקין. וצרי חתפסא.
שני, גורבה מנכסיס משועבדים, לפי שבשעת שלחן לוקח שני כבד היה קצוב שבו
משכירי, מהם חתפסא שנקבצא ידו קול. יל. ט. כשיחביש שאין לא
דאמר לפי שאין כותבין, בעה לו קדים מה לו לא קדים. טע"א. לא משום קצבה
א"ה לא קול, מ"מ. ונו קרקסאן כיון שעכשיו הוא קצוב קול אצלו עילוי שקרקע
ותו השבח כענין שאמר בפירסת הבת. ועכשיו הוכיח דריד. [צוקבוין]. ונו קרקסאן
טע"א. ון קול מלאת לא קדים שנתא עטנת איהו מרידא. ור' כי פירי לו

או דלמא קצובין ואע"פ שאינן כתובים ת"ש⁶ דאיתמר מי שמת והניח שתי בנות וכן וקדמה הראשונה ונטלה עישור נכסים ולא הספיקה שניה לגבות עד שמת הבן א"ר יוחנן "שניה ויתרה⁶ וא"ל ר' חנינא גדולה מזו אמרו ימוציאין לפרנסה יואין מוציאין למוזנות את אמרת שניה ויתרה והא פרנסה דמיקץ קייצא מיכתב לא כתיבא וקא מוציאה שאני פרנסה כיון דאית לה קלא כמאן דכתיבא דמי מתיב רב הונא בר מנח⁷ מתו בנותיהן גוזנות מנכסים בני חורין והיא גוזנת מנכסים משועבדים מפני שהיא כבעלת חוב הכא כמאי עסקינן דבשקנו מידו אי הכי בנות נמי בשקנו לזו ולא קנו לזו מאי פסקא בת אשתו דהואי בשעת קנין מהני לה קנין בתו דלא הואי בשעת קנין לא מהני לה קנין מי לא עסקינן דהוו תרווייהו בשעת קנין והיכי דמי דגרשה ואהדרה אלא בתו דבתנאי בית דין קאכלה לא מהני לה קנין בת אשתו דלאו בתנאי בית דין קאכלה מהני לה קנין וכי מוגרע גרעה אלא בתו כיון דבתנאי בית דין קאכלה אימר צררי אתפסה ת"ש א"ר נתן אימתי בזמן שקדם מקחו של שני לשבחו של ראשון אבל קדם שבחו של ראשון למקחו של שני גובה מנכסים משועבדים אלמא משום דלא קדים הוא תנאי היא דתניא אין מוציאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות ולמוזן אשה והבנות מנכסים משועבדים מפני תיקון העולם לפי שאין כתובין אמר ר' יוסי וכי מה תיקון העולם יש בזו והלא אין קצובין והמוצא מציאה לא ישבע: אמר ר' יצחק שני כיסין קשורין מצאת לי והלא אומר לא מצאתי אלא אחד נשבע שני שוורים קשורין מצאת לי והלא אומר לא היה אלא אחד אינו נשבע מ"ט שוורין מנתחי מהדרי⁸ כיסין לא מנתחי מהדרי שני שוורין קשורין מצאת והלא אומר מצאתי והתחורתי לך אחד מהן הרי זה נשבע ור' יצחק לית ליה⁹ המוצא מציאה לא ישבע מפני תיקון העולם הוא

נא.

אין די מא קצובין אע"פ שאין בתובין. פי' בקונטרס ואם ליה דמלוה
על פה גובה ממשעבדי ואין נראה כדמדיא תמן צפרק גט פשוט
(ב"ב דף קסא). לגובה מנכסים צני חורין^א ומפרש ר"ת להלא לא איירי
במלוה אלא בשאר מיילי דקצבה כגון פסקו ואין אם דמה חמש שנים^ב
דדוקא במלוה על פה לא גבי

ממשעבדי משום דמאן לזיוף צנעט
 יוף אלל שאר מייל הוו כמכר^א דלמרי^ב
 (ד"צ דף טא:) המוכר שדכו צעדיס^א
 גובה מנכסין משועבדין דלא ר' מוצן
 בפרהסיא ממון^א: **אמר** ר' חנינא
 גדולא מוז ב' למאי דמסיק בפרק
 מניאת האשה (כתובות דף טז.) דרבי
 יוחנן קיבלה מרבי (חנינא) הוה מני
 למיפרך השתא דבעי למידק דקדושינ
 לחודיה מהני ארבי יוחנן דלמור לעיל
 לפי שאין כתובין ומיהו האם דחייב
 צעלמא הוא ובמסקנא דהכא ניחא:
בשקנו מידו. פי' בקונטרס דהוו

כמכוזין דסתם קדש
 לכתיבה עומד וקשה דל"כ אחמי
 פריך אי הכי צוות נמי הא לא מהני
 כתיבה צבונות כדאמר לעיל^א לך נראה
 דקנין אלמס טפי מכתבה^ב לך פריך
 צבונות נמי נה"י^ג דכתיבה לא מהני קנין
 לימא: **אימר צדרי אתפסח.**
 דוקא לגבי משועבדים^ד חיישין אבל
 גבי בני חרי לא דלמרינן בפרק שני
 דייני גזירות (כתובות קז:) צרי לקטנה
 לא מתפסין וצריך עיון דלענין משעבדי
 חיישין במוזנות טפי לצרי מכתובה
 דכתיבה נפרעת בצבועה מנכסין
 משועבדים ומוזנות^ה לא גבי כלל אפילו
 בצבועה^ו ולענין בני חרי הוא איכא
 דלענין מוזנות גבי כלל שצוה
 ולכתובה בעי שצוה כדמנן צ"י שני
 דייני גזירות (שם דף קד:) מי שהלך
 למדינת הים ואשתו מוצעת מוזנות
 חנן אומר תשבע בסוף ולא תשבע
 מתחלה^ז: **א"רמא** משום דלא קדים
 הוא. פ"י דקטורס ולא משום קלוזין
 ומכוזין וק' לעיל כי משני מנאי היא
 לא הוי רבי נתן לא כמר ולא כמר
 וגראה דלעולא^ח פריך דוקא ולמפשט
 נמי דרבי חנינא קלוזין אע"פ שאין
 כמוזין דצומן שקדם שצחו של ראשון^ט
 היינו קלוזין ואין כמוזין דכתיבה לא
 מהניא אע"ג שכבר בא השבח כיון
 דבשעת הכתיבה אכתי לא הוה^י:
וכי תקון העולם יש בוהו והלא
אין קצובין: פ"י דבשועבדים ואלא

הדין בלא מיקון העולם אין לגבות ממשעבדי כיון דאין קאָזנין וקשה
 דהא ר' חנינא דלמרא לפי שאין קאָזנין קאי לפרושי מפני מיקון העולם
 דמתני' ^{טז} לך גראה דה"פ קא תלית טעמא מפני מיקון העולם בכמיהה
 מה מיקון העולם יש צוה דלפילו הוו כמובין לא גבי ממשעבדי דאין
 מיקון העולם תלוי בכמיהה אלא בקציה ^{יז} **ב"ר** א"ר מינתחי מהדרה.
 ואפילו רבי ^{יח} (מאיר) בפר"ק דביצה (דף י:) דלמרא גבי כיסין וימנין
 דמתעבלי קיטריהו היינו משום דליתא ליהבא שיהינן מאמרים ולא מלא
 אלא מנה אבל הכא מיימר דלא מלא אלא אחד ^{יט} ו:

תניא נמי ה"ב. פי' בקונטרס דל"ג תנ"ה והך סיפא נמי ר' יצחק
 אמרה וגרס בסיפא דהך שני שורים קשורים מנחת לי
 והלה אומר מנחתי והחזיתי לך אחד מהם הרי זה נשבע וקשה
 דליהמניה בזמנו דאי אמר לא מנחתי אלא אחד ועוד ^כ לפי המסקנה ^כ
 ר' יצחק דלמרא כמאן אלא הכי גרסינן תניא נמי הכי שני שורים מנחת
 לי והלה אומר לא מנחתי אלא אחד אינו נשבע שני כיסין קשורים מנחת

לי

ורין מנחסי מהדדי. וטענת שמא הוא: שני שוורים קשורים מאחַס
שהחזיר לו האחד דהויא ליה נמי טענה ודאית ואף על פי שלא
ברורה. והך סיפא נמי ר' יצחק אומר ולא גרסינן זה תניא נמי הכי:
הוא

החיות ל"כ עקר הירח נשפך מ"א אל היתה השעלה על המציאות כגון שחבורי בערים
התורה שזה אומר החיות ל"כ אחר כמון ואיני חלה אחר הורה לאומי לא החיות ל"כ בלום
ועל האחד שאומר כי החיור נשבע על מפני שהוא מודה במבצת והוא טוענו מציאות שאומר
הוא דופר בלום היה אומר החיות ל"כ אחר צורה היה שטר משבועתו בלום כי הואמו מציאות
כופר בלום מבצת שיהיה ליטשבע בעל כשפור. ומסקה ל"ח ליה ל"ח יצחק המוצא פניה אל יטשבע
מפני תיקון העולם ש"מ אל הכי הנה מן ירעט לאשבעיה וד"ו"א דאק טעין טענת ספק כגון
ידסקא מילא דגריס יתיה ל"ח ועליו נאמנה חלה מצאתה אחר מן נבגלי" (שם ספס) כתבתי
הספק של טענה השותפין והאפורטרופוס וכ"ו ומפרש נבגלי" (שם ספס) שלש טענות
ארום נבגלי" טענת ספק תיקון העולם אבל טענה חסרונא כיון שחוקר ספק אחר ל"ח והשגמא
המבור אל אחר דאק טעין חלה טענה אחר טענה חסרונא כיון שחוקר ספק אחר ל"ח והוא

פ שאינן כתובין קאמר, והוכיח ג"כ טעמא דמתני' דלא כעולא. רש"י טו. ווא"כ הוא יוצא דס
זק ממתני' ומשני הוא דאמר כ"ר"א בן יעקב. קוש' הר"ש כ. דר"א ב"י מיידי בטענה גדול ולש

עין משפט
נר מצוה

בב א מ״י פ״כ מהל' אִישׁוֹת הַלֵּכָה ט סמג
אִין פֿא טוֹשׁ״ע אה״ע
ס׳ קיג סע׳ ח ט:
בג ב מ״י שס הַלֵּכָה ז
טוֹשׁ״ע שס סע׳ ה:
בד ג טוֹשׁ״ע אה״ע ס׳
קיג סע׳ ז:
בה ד מ״י פכ״ג מהל' אִישׁוֹת הַלֵּכָה יח
טוֹשׁ״ע אה״ע סימן קיד
סע׳ ד:

פסקי רי"ד

[illegible]